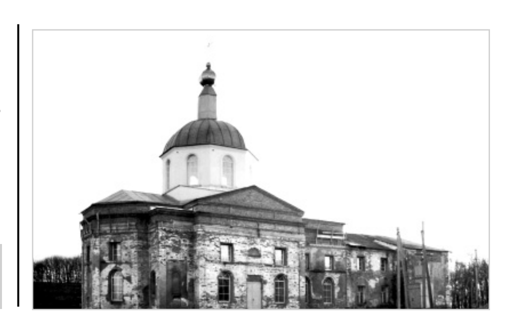

Музыка гидронимов

стор. 2

Мотиви Джакомо Кваренгі в Люботині

стор. 3

www.tribune.kharkov.ua

ТРИБУНА трудящих

21 березня 2012 р.
Середа
№21
(8783)

Заснована 18 липня 1937 року | ГАЗЕТА ХАРКІВСЬКОГО РАЙОНУ ДЛЯ ХАРКІВСЬКОЇ ОБЛАСТІ

Шановні іменинники

Турбаба Галина Григорівна — голова Дворічанської районної ради;
Овсянніков Сергій Іванович — начальник Головного фінансового управління облдержадміністрації;
Ечкенко Віктор Михайлович — голова Краснокутської райдержадміністрації;
Караченцев Ігор Володимирович — суддя Харківського районного суду Харківської області;
Ходюк Олена Сергіївна — головний спеціаліст відділу у справах сім'ї, молоді та спорту райдержадміністрації (декретна відпустка);
Семінахін Андрій Васильович — начальник Мереф'янської філії ВАТ «Харківгаз»;
Колпакова Тетяна Михайлівна — головний державний санітарний лікар Харківської області;
Соломка Юлія Миколаївна — головний спеціаліст-бухгалтер управління економіки райдержадміністрації;
Сєрікова Світлана Нурматівна — директор Вільхівської загальноосвітньої школи I—III ступенів;
Заколодяжний Владислав Дмитрович — депутат районної ради;
Павленко Юрій Олексійович — Уповноважений Президента України з прав дитини;
Рощина Юлія Володимирівна — головний спеціаліст відділу ведення Державного реєстру виборців апарату райдержадміністрації;
Осадчук Віктор Іванович — директор ТОВ «Агро-Тера-Інвест»!

Вітаємо вас із Днем народження та бажаємо міцного здоров'я, щедрої долі, благополуччя, творчого натхнення, сил і наснаги, успіхів у ваших справах!

Голова Харківської райдержадміністрації В. П. ЗБУКАРЬ

Голова Харківської районної ради М. В. ТРЕТЯК

До уваги суб'єктів господарювання

Дозвільний центр Харківського району інформує

Набрав чинності закон «Про внесення зміни до статті 4—1 Закону України «Про дозвільну систему у сфері господарської діяльності» (щодо рішень представницьких органів місцевого самоврядування).

Оскільки місцеві ради вирішують дозвільні питання на сесіях відповідних рад (пленарних засіданнях), то термін розгляду і прийняття рішень про видачу, переоформлення, видачу дублікатів, анулювання або відмову у видачі документів дозвільного характеру для представницьких органів місцевого самоврядування (депутатів) складає 30 днів.

Всі інші дозвільні органи зобов'язані видавати дозвільні документи протягом 10 робочих днів, якщо інші строки не передбачені спеціальним законом.

Цей закон спрямований на усунення зловживань в порушенням терміну видачі дозвільних документів.

Консультації з питань отримання дозволів можна отримати щоденно за тел.: 370-10-01 або в розділі «Дозвільний центр» на офіційній сторінці Харківської районної державної адміністрації — www. khrda.gov.ua.

Євген БЕСКРОВНИЙ, державний адміністратор

УКРАИНСКАЯ ТРАГЕДИЯ

Прошедшая неделя буквально взорвала страну — зверское изнасилование 18-летней Оксаны Макар и не менее зверская попытка троих участников этого преступления спрятать в огне следы содеянного не оставили никого равнодушными.

Что могло произойти в сознании молодых людей, отнюдь не деклассированных маргиналов, а выросших в очень даже благополучных семьях? Этот вопрос сегодня задают себе с тревогой и те родители, у которых подрастают дочери, и те, у кого растут сыновья.

Увы, преступления все чаще совершают дети из внешне благополучных семей, где родители зачастую — уважаемые в обществе люди, а иногда известные деятели бизнеса и политики. Общество, где существует мнение, что от наказания можно уйти — были бы деньги, просто обречено на подобного рода тенденцию. Ошалевшие от неограниченных возможностей юнцы, с неокрепшей еще психикой и моралью, но уже пресыщенные, и, самое страшное, убежденные в собственной безнаказанности — каких острых ощущений им захочется завтра, никто не знает.

Сбитые дорогими автомобилями на дорогах и тротуарах пешеходы — это уже классика жанра, хоть новый дорожный знак вводи — «осторожно — мажоры!». Капризные «мачо» и гламурные девочки с папиной охраной в ночных клубах — держитесь от них подальше, целее будете. И прячущие глаза милиционеры — им тоже могут дорого обойтись попытки приструнить эту публику. Автор лично была свидетелем ДТП прямо в центре города — машина на «зебре» сбила пешехода, и, прежде чем приехали сотрудники ГАИ и «скорая», водитель уже был взят в бдительное кольцо адвокатов, присланных заботливым папой великовозрастного обалдуя, «не увидевшего» красный сигнал светофора. Как далее развивались события, не известно. Известно только, что основательно покалеченная жертва выжила, а обалдуй прекрасно себя чувствует и по сей день, и иногда даже мелькает «в телевизоре». И такие случаи не редкость: адвокаты свой хлеб едят не даром, а суды, увы, иногда напоминают аукцион.

Трое палачей-насильников, один из которых как раз из класса «золотой молодежи», да и его подельники тоже отнюдь не обделенные судьбой сироты — чего ж тогда ожидать от тех, чьим воспитанием взрослые вообще занимались через два раза на третий, а то и реже?

К слову, хотелось бы отметить, что к хору возмущения действиями насильников и правоохранителей, которые повели вначале себя более чем «толерантно» по отношению к преступникам, присоединился и глас моралистов, осуждающих девушку — дескать, сама виновата: зачем пошла? Действительно, сидела бы дома, ничего и не случилось бы. Не доверяла бы хорошо знакомому парню, ничего не случилось бы. Короче, никому доверять нельзя, знакомиться ни с кем нельзя, сидеть надо дома и не высовываться, ибо рискуешь нарваться на зверье в лице своих друзей-знакомых. И как жить с таким набором страхов?

Сейчас расследование трагедии в Николаеве находится под личным контролем Президента Украины Виктора Януковича и генерального прокурора Виктора Пшонки. А депутаты в Верховной Раде даже начали спорить о целесообразности смертной казни.

Беда, подобная николаевской трагедии, на днях случилась и в Симферополе — там жертвой насильников оказалась еще одна девушка, чье тело, обгрызенное бродячими собаками, так же было обнаружено прохожими. Медики не смогли спасти несчастную девушку, которая стала такой же живой игрушкой для изысканных забав каких-то нелюдей.

Специалисты, правоохранители, общественность бьют тревогу: бурный поток насилия с экранов телевизоров, доступность самой жесточайшей «клубнички» в интернете и наглядные примеры, как кое-кому удается, благодаря связям и деньгам, избежать справедливого наказания за преступления — вот такой адский коктейль сегодня доступен детям. И вот такой результат — «веселое» времяпровождение зажравшихся парнишек, следствием которого явились изувеченные тела и души ни в чем не повинных девушек. И неизвестно, кто станет следующей жертвой тех, кому закон не писан — никто не застрахован.

Ольга ПОПОВА

■ *Відділення ВД ФСНВУ у Харківському районі інформує*

Шановні роботодавці Харківського району!

На виконання вимог пунктів 10 і 37 Порядку проведення розслідування та ведення обліку нещасних випадків, професійних захворювань і аварій на виробництві, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 30.11.2011 р. №1232, рішення наради страхових експертів від 21—22 лютого 2012 року та з метою належної організації інформування роботодавцями робочих органів виконавчої дирекції Фонду про настання нещасного випадку та своєчасного розслідування нещасного випадку, надаємо номери контактних телефонів, за якими роботодавець у Харківському районі та м. Люботин повідомлятиме у будь-який час (у т. ч. вночі, у неробочі та святкові дні тощо) робочий орган виконавчої дирекції Фонду у Харківському районі про настання нещасного випадку.

Начальник відділення — Головій Ірина Вікторівна, тел. (097)-77-80-666.

Страховий експерт з охорони праці — Чижова Тамара Олексіївна, тел. (095)-901-22-71.

І. В. ГОЛОВІЙ, начальник відділення

■ *Юстиція*

Чи можливо виконання рішення суду негайно?

Відповідно до ЦПК України, суд допускає негайне виконання рішень у справах про: стягнення аліментів — у межах суми платежу за один місяць; присудження працівникові виплати заробітної плати, але не більше ніж за один місяць; відшкодування шкоди, завданої каліцтвом, іншим ушкодженням здоров'я або смертю фізичної особи — у межах суми стягнення за один місяць; поновлення на роботі незаконно звільненого або переведеного на іншу роботу працівника; відібрання дитини і повернення її тому, з ким вона проживала; розкриття банком інформації, яка містить банківську таємницю, щодо юридичних та фізичних осіб.

Ю. О. МАМИКІНА, провідний спеціаліст Харківського районного управління юстиції Харківської області

® *Оголошення*

Заява про наміри

ПрАТ «Укргазвидобуток» повідомляє про уточнення щодо «Заяви про наміри» виконати будівництво похило-спрямованої оціночно-експлуатаційної свердловини №24 на Дятлівському блоці Островерхівського ГКР, надрукованій у газеті «Трибуна трудящих» №11 від 15.02.12 р., та «Заяви про екологічні наслідки», надрукованої у №16 від 03.03.12 р.

Тип станку, який буде використовуватися для буріння — Уралмаш — 3Д.

— згідно з ДСП 173-96 санітарно-захисна зона становить — 500 м;

— спорудження свердловини в межах відведеної ділянки (3,5 га);

— повітряне середовище — тимчасовий і незначний вплив від неорганізованих джерел, викиди шкідливих речовин при зварюванні, при випробуванні свердловини, при роботі спецтехніки, а саме:

№ п/п	Найменування речовини	Орієнтовні обсяги викидів шкідливих речовин у повітря, т/рік
1	Оксиди азоту	5,678
2	Сажа	4,285
3	Сірчаний ангідрид	30,278
4	Оксид вуглецю	29,127
6	Граничні вуглеводні	9,653

12. Участь громадськості — Усі зауваження та пропозиції з цього питання приймаються протягом місяця за адресою: 61057 м. Харків, а/с 9492 тел. 766-21-46, з 9.00 до 18.00, або Харківська обл., м. Мерефа, вул. Дніпропетровська, 213, тел. 748-46-45.

***

Вважати недійсним свідоцтво про право власності на житло, видане 03 червня 1994 р. відділом приватизації Харківського міжміського бюро технічної інвентаризації на квартиру, яка розташована за адресою: смт Рогань, радгосп ім. Чапаєва, №11, кв. 4, на ім'я Галіч Ніни Іванівни, у зв'язку з втратою.

МУЗЫКА ГИДРОНИМОВ

Виктория СТЕПКОВА

■ *День календаря*

Завтра — Всемирный день водных ресурсов. По поводу этой даты хотелось бы поговорить не об экологическом состоянии рек и озер, а о том прекрасном, что дошло до нас из глубины веков — об их названиях.

Наши озера...

Да простят меня критики и патриоты, но все, написанное ниже — лишь результат личных впечатлений и ассоциаций.

Еще в студенческие годы, разглядывая подробную карту Харьковской области, обратила внимание на интересный факт: большинство населенных пунктов Слобожанщины носят простые и, если так можно выразиться, прикладные названия. Возможно, причина этого кроется в том, что их основатели были более привычны к обращению с холодным и огнестрельным оружием, чем с изящной словесностью.

Вот как К. П. Щелков описал в «Исторических хрониках Харьковской губернии» происхождение названий наших поселков и сел: «Введенское, Терновое, Старое Покровское, Васищево, Шубино. Все они получают названия или от построенных здесь церквей, или же от прозвища первых поселенцев; так, Шубино от Шубина, Васищево — от Прокофия Васищева, Терновое — от местности, Введенское и Покровское — от церквей...»

Впрочем, и их наследники не сильно стремились отойти от сложившейся традиции. Как можно назвать село, возникшее на месте молодежной сельскохозяйственной коммуны? Конечно же, Коммунар! А как будет зваться поселок, в котором живут и работают ученые? Разумеется, Научный!

Конечно, есть и в наших краях населенные пункты со старинными и загадочными названиями, споры о происхождении которых ведутся до сих пор — Змиев, Изюм, Мерефа... Но на общем фоне их не так уж и много. Зато название почти каждого второго озера или речки будит фантазию и напоминает о той эпохе, когда эти земли еще назывались Диким Полем.

Так, подумав о Печенежском или Муромском озерах-водохранилищах, представляешь себе бесчисленные табуны кочевых племен, которые пригоняли на их пологие берега на закате. А вот река Берека в Первомайском районе почему-то всегда казалась мне немолодой строгой славянской женщиной, возможно знахаркой или жрицей, выходившей к воде в поисках трав для таинственных настоек и отваров. Пробегая по Первомайскому и Лозовскому районам, тянут друг к другу ручейки Орель и Орелька — то ли муж и жена, то ли брат и сестра — пока наконец не встречаются и радостно бросаются друг другу в объятия в одном водохранилище.

Ну а маленькие речушки, которые и обозначены-то далеко не на каждой карте, носят иногда такие удивительные и «вкусные» названия, произнеся которые вслух сразу хочется улыбнуться. Вот, например, наша быстрая и милая Роганка, которую в жаркое лето и коза перепрыгнет. Именно с этим непоседливым и капризным животным ассоциируется у меня название этой реки. Может быть потому, что в старой туристической литературе есть упоминание о встречающихся в районе Мохнача водопадах. А впервые попавшийся на глаза дорожный указатель «р. Студенок» сразу породил образ белоснежного жеребенка, радостно взбрыкивающего на мелководье в туче брызг. И поверьте, фантазировать таким образом можно до бесконечности.

И все же названия наших озер и речек отправляют нас не только в прошлое, но и в будущее. Ведь лет через двести-триста возможно какой-нибудь студент или старшеклассник, увлекшись изучением карты родного края, задумается о тех временах и тех людях, которые придумали эти загадочные и красивые слова. Главное, чтобы носители этих имен сохранились для наших потомков не только на картах...

Справка

Гидронимы — один из классов топонимов — названия водных объектов (рек, озер, морей, заливов, проливов, каналов и т. п.). Изучением гидронимов занимается наука гидротопонимика. Названия водных объектов сохраняются веками и тысячелетиями, поэтому гидронимы имеют очень высокую лингво-историческую ценность.

Анализ гидронимов позволяет проследить этнические и миграционные процессы на прилегающей территории, пути заселения и направления миграции народов, выявить контакты и системные связи между различными этносами и историческую смену одного этноса другим, воссоздать географические условия местности, исторические события, этнолингвистическое прошлое, представить этнокультурный фон.

...и наши реки хороши не только пейзажами, но и названиями

МОТИВИ ДЖАКОМО КВАРЕНГІ В ЛЮБОТИНІ

■ *«Золоте кільце» Передмістя*

У свій 201 рік народження колишня церква Святої Великомучениці Параскеви в Люботині входить, можливо, не в найкращому зовнішньому вигляді, бо цій культовій споруді випала дійсно мученицька доля.

У місті Люботині по вулиці Полтавський шлях розташовується один із найстаріших і найповажніших православних храмів Передмістя — Свято-Вознесенська церква. Історія її заснування, розвитку, занепаду й нового відродження заслуговує на написання цілої книги. Проте, враховуючи обмеженість газетної площі, висвітлимо найзнаковіші віхи цієї унікальної духовної перлини.

Через 100 років після заснування міста, в 1750 році, тут будується так званий «храм П'ятниці». Ще раніше, в 1741 році, «по прошению харьковского судьи Александра Чернышова», у Люботині звели дерев'яний храм Святої Великомучениці Параскеви. Але через необережність сторожа цей храм згорів, і на його місці в 1750 році зводять нову культову споруду — також дерев'яну, яка проіснувала аж до початку XIX століття.

Свято-Вознесенський храм у місті Люботині — кілька років тому...

У 1805 році закладають фундамент кам'яної церкви Святої Параскеви, яку освячують в 1811 році та продовжують оздоблювати всередині. Історія донесла до нас імена трьох перших прихожан цієї люботинської церкви. Це сотник Гаврило Петров, вільні мешканці Самуїл Смородський та Федір Лопошинський. При освяченні нового іконостасу в 1813 році єпископом Христофором Сулимою, на прохання прихожан, храм перейменовують во ім'я Вознесіння Господнього.

...і зараз

Довгий час невідомим було ім'я автора проекту цього дивовижного храму, виконаного у стилі раннього російського класицизму. Проте нещодавно цю прогалину ліквідовано харківськими істориками та дослідниками старовини.

— Майже із стовідсотковою впевненістю можна стверджувати, що автором проекту Свято-Вознесенської церкви в Люботині є культовий архітектор минулого Євген Васильєв, — розповідає краєзнавець, аспірант ХНУ ім. В. Н. Каразіна Людмила Савушкіна. — Євген Олексійович навчався в Петербурзькому училищі під керівництвом самого Джакомо Кваренгі й студіювався в Порто. Тому вплив знаменитого італійського архітектора Кваренгі прослідковувався у подальшій творчості самого Васильєва, який з 1803 року стає ад'юнктом новоствореного Харківського Імператорського Університету, а пізніше головним університетським архітектором. До нашого часу збереглося чимало будинків різного призначення, зведених за проектами геніального зодчого. Перш за все, це комплекс старих споруд університету по вул. Університетській, 12, 14, 16 у Харкові. Неповторний архітектурний символ Харкова — дзвінниця Успенського собору (Олександрівська дзвінниця) на Університетській гірці — це також його робота, яку архітектор завершував після смерті першого проектанта — Тона. У Передмісті також є кілька робіт Євгена Васильєва. Це Миколаївська церква (1812 р.) по вулиці Цементній поблизу річки Уди та храм Миколи Чудотворця (1820 р.) на Григорівці. До цього слід додати й Свято-Вознесенський храм у місті Люботині (1811 р.), в архітектурі якого чітко прослідковується почерк великого зодчого Васильєва, а також мотиви петербурзької архітектурної школи Джакомо Кваренгі.

Свято-Вознесенському храму в Люботині випала дуже складна доля. У 1921 році, за рішенням міської влади, церкву було закрито: жертовні кошти відібрано, культові обрядові предмети вкрадено, ікони знищено. У занедбаному стані церква стояла аж до 1934 року, поки там не облаштували клуб, який діяв до початку Великої Вітчизняної війни. За часів німецької окупації, з 1941 по 1943 роки, фашисти додумалися зробити в церкві велику конюшню.

Після війни церкву ніхто й не думав відновлювати. Навпаки, місцеві жителі поступово розбирали стіни й кам'яну підлогу для своїх господарських потреб. У 1950 році в церкві сталася велика пожежа, яка фактично знищила внутрішнє оздоблення храму. Сумною подією стало обвалення центрального купола.

У різні часи в приміщенні церкви розташовувалися виробничі приміщення Харківського промкомбінату (цех з виробництва вати), олійниця і навіть живодерня. Хаотичні добудови та перепланування дуже спотворили церкву. І лише в 1992 році, вже за часів проголошення незалежності України, культову споруду передали віруючим і поступово почали відроджувати. Через брак коштів реставраційні роботи йшли дуже повільно, поки в 1998 році не почалася капітальна реконструкція Свято-Вознесенського храму з відновленням центрального барабану та купола, ліквідацією хаотичних прибудов, перенесенням громадського туалету на місці колишнього пантеону-усипальниці.

До речі, старовинні поховання біля церкви також мають велику історичну цінність. Тут поховані не лише церковні діячі, а й світські особистості. Найвідоміше із поховань — могила знаменитого вченого О. Л. Шишкіна.

Тож вже зараз про Люботин можна говорити як про місце скупчення унікальних архітектурно-художніх і духовних пам'яток так званого «золотого кільця» Передмістя. Це й колишній княжий палац Святополк-Мирських, відроджена поруч нього Миколаївська церква і, безперечно, піднятий з попелу Свято-Вознесенський храм!

Василь ЧИГРИН

■ *Вісті Передмістя*

Селяни хвилюються за озимі

На Харківщині, можливо, доведеться пересівати більшу частину площ, зайнятих під озимі культури. Про це повідомив заступник голови Харківської облдержадміністрації Віталій Алексейчук. Особливо критична ситуація у північно-східній частині області, де спостерігається слабке проростання сходів після засушливої осені та мінливої погоди взимку. Чиновник закликав керівництво усіх районів не лише акумулювати матеріальні й фінансові ресурси для проведення посівної кампанії, а й по можливості переглянути на місцях структуру посівних площ та підібрати культури, які варто висіяти для того, щоб мінімізувати збитки.

У Харківському районі озимі культури посіяно на площі 12 390 га, у тому числі пшениці — 11 141 га, жита — 1068 га, ячменю — 22 га. На початок весни посіви озимої пшениці, на яких отримано сходи, перебувають у різному стані, від «доброго» до «незадовільного», хоча ситуація в Передмісті дещо краща, ніж у цілому по області. За твердженням спеціалістів, це стало можливим завдяки чіткому дотриманню аграріями району сільгосптехнологій та висіванням у грунт якісного насіння, адаптованого до наших кліматичних умов.

Хворих зцілює навіть повітря

На території Харківського району розташовується чимало різноманітних закладів обласного і навіть загальнодержавного рівня. Один із найвідоміших — Обласна психіатрична лікарня №1 у селі Стрілеча. З 2002 року це комунальний заклад охорони здоров'я, основні споруди якого зведені за типовими «радянськими» проектами на території колишнього Верхо-Харківського Миколаївського монастиря і розраховані на 1100 ліжок.

Тут надзвичайно ефективно працюють аж 15 відділень, через які за рік проходить близько 6 тисяч пацієнтів. Кваліфіковану допомогу їм надають 35 лікарів та провізорів, понад 230 медичних сестер і фельдшерів, багато з яких мають вищу медичну освіту та першу атестаційну категорію. Штат укомплектований психіатрами, психологами, невропатологами, терапевтами та іншими фахівцями, які піклуються про якнайшвидше одужання та реабілітацію хворих.

Не дивно, що ця лікарня вважається формоутворюючою медичною установою, яка забезпечує надійними робочими місцями мешканців Стрілечої, Глибокого, Лук'янців, Липців і навіть Харкова. Як кажуть місцеві медики: «У нас навіть повітря цілюще і допомагає лікувати пацієнтів...» І в цьому також є доля правди. Село Стрілеча знаходиться у досить вигідному й зручному, екологічно чистому місці на висоті 224 м над рівнем моря. З давніх-давен повітря тут мало особливі характеристики позитивного впливу на самопочуття, фізичний і психологічний стан людини. Не випадково тут було відкрито чи не найпершу на Слобожанщині монастирську лікарню, кращі лікувальні традиції якої перебрала на себе нинішня Обласна психіатрична лікарня №1.

Аграрні ВНЗ були «на висоті»

Великим гала-концертом у Харківському кіноконцертному залі «Україна» завершився традиційний, вже 17 міський фестиваль самодіяльної творчості «Студентська весна — 2012». Понад 2 години тривало це яскраве феєричне дійство, складене з найкращих номерів-переможців від 20 вищих навчальних закладів у найрізноманітніших жанрах. Серед кращих номерів, виявлених компетентним журі, визнано виступи оригінальних самодіяльних колективів з ХНАУ ім. В. В. Докучаєва та Харківського національного технічного університету сільського господарства ім. П. Василенка. Призовий музично-танцювальний номер першого вузу називався «Під небом Парижа», а «василенківці» представили на суд публіки виступ самобутнього студентського театру-кабаре з номером «Ретро-казино».

Гран-прі цьогорічного фестивалю «Студентська весна» отримав студент Харківської державної академії культури Віктор Коротовський з власним пантомімним номером «Водій».

Василь ЧИГРИН

■ *Афиша*

Известный российский дирижер Эдуард Дядюра в Харькове представляет оперу «Евгений Онегин»

25 марта (воскресенье) 18.00
Харьковский национальный академический театр оперы и балета П. И. Чайковский «Евгений Онегин»

Эдуард Дядюра — талантливый, преуспевающий дирижер. Музыкальные критики называют его одним из лучших и ярких представителей поколения молодых дирижеров XXI века. Незаурядный талант, яркий артистизм, необыкновенная мануальная техника, харизма и энергетика позволяют ему как приглашенному дирижеру выступать со многими симфоническими оркестрами России и в разных странах — Германии, США, Великобритании, Китае, Испании, Чехии, Шотландии. Великий дирижер современности Юрий Симонов назвал Эдуарда Дядюру одним из самых талантливых и способных своих учеников.

Ссылка на персональный сайт — www.diadiura.com

РУБЕЖІ ВІКТОРА ІВАЩЕНКА

Василь ЧИГРИН, фото автора

■ *Впливові особистості*

У нашому районі є чимало відомих особистостей, які відігравали надзвичайно важливу роль в економічному, політичному і соціальному перевтіленні регіону. Навіть після виходу на пенсію, вони залишаються лідерами, продовжують займати активну життєву позицію, об'єднуються в громадські організації, намагаючись всебічно допомагати своїм землякам.

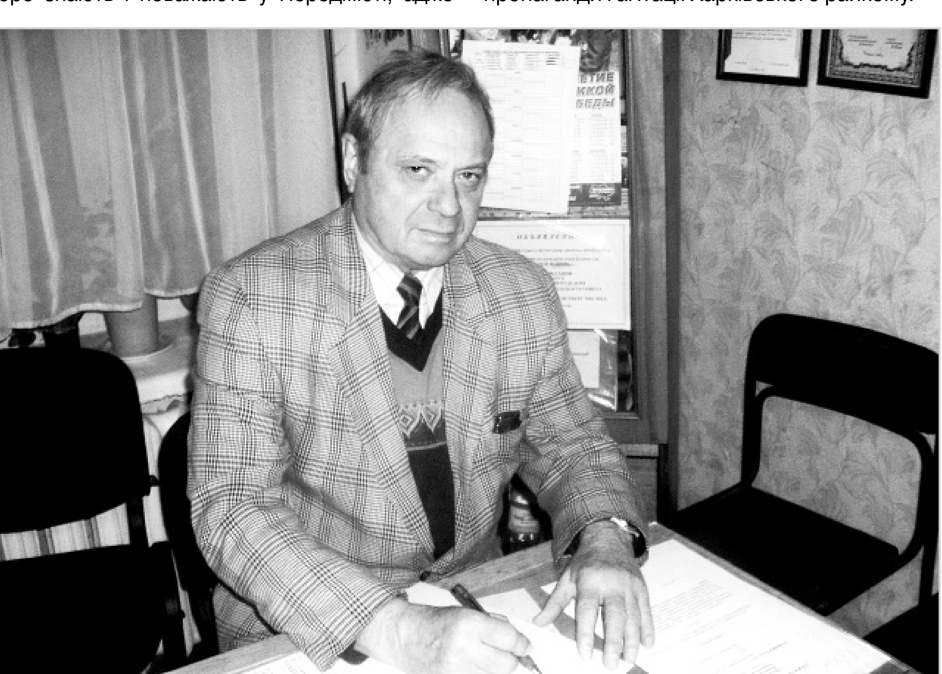
На передньому краї

Віктора Андрійовича Іващенка не потрібно довго відрекомендовувати читачам. Його добре знають і поважають у Передмісті, адже він з тієї когорти людей, які завжди перебувають на передньому краї повсякденного життя. Свій трудовий шлях (після закінчення Харківського авіаційного технікуму) Віктор Андрійович розпочинав на посаді слюсаря контрольно-вимірювальних приладів і автоматики, а пізніше — начальника профільної лабораторії на Мереф'янському склозаводі. Віддавши одному з найбільших підприємств Передмістя 20 років свого життя, фахівець постійно дбав не лише про сумлінне виконання професійних обов'язків, а й про налагодження тісних, товариських стосунків у колективі, сприяв поліпшенню умов праці робітників та вирішенню їхніх побутових проблем. Не випадково саме його згодом обирають секретарем парткому цього заводу. Паралельно Іващенко закінчує Харківський державний інститут радіоелектроніки.

Чудові організаторські та ділові якості заводського парторга помічають у районі і пропонують обійняти посаду завідувача відділом пропаганди і агітації Харківського райкому.

Сучасна Мерефа розбудовується на очах

Віктор Іващенко — ні дня без турбот

Зі слів самого Іващенка, це були 6 надзвичайно плідних років цікавої роботи і активної діяльності, адже саме у 70-ті роки минулого століття закладався потужний економічний і сільськогосподарський потенціал нашого району, який тоді образно називали «зеленим цехом» індустріального Харкова. Зводилися нові цехи фабрик і заводів, споруджувалися корівники, свинарники, пташники. Будувалося житло для робітників і службовців у різних кінцях Передмістя...

Піклуючись про добробут

То дійсно були часи розвитку й розширення виробництва, період зростання добробуту простих людей. У Мерефі, Липцях, Терновій, Покотилівці, Пісочині, Васищеvому, Безлюдівці, Лук'янцях, Глибокому та інших населених пунктах району виростали цілі житлові квартали 2, 4, 5, 9-поверхових будинків, де отримували квартири працівники промислових підприємств, тепличних господарств, радгоспів, продукція яких забезпечувала Харків товарами першої необхідності, харчами, овочами та фруктами.

Відділ пропаганди та агітації Харківського райкому Компартії не лише постійно роз'яснював ситуацію і доводив до відома пересічних людей основні поточні завдання та урядову політику, а й активно допомагав мешканцям вирішувати повсякденні проблеми на місцях. Найактуальнішим на той час було вирішення виробничих, побутових, освітніх та культурних питань. Зовсім не дивно, що саме в той період району вдалося досягти такого рівня розвитку, який важко перекрити навіть у наш час. Клуби, дитсадки, медпункти, побуткомбінати, бібліотеки та інші громадські заклади споруджувалися саме в той період.

Вже за часів незалежності України Віктор Іващенко понад 14 років очолював Мереф'янський хлібокомбінат. І знову успішний рубіж, який можна назвати «золотим періодом» хлібопекарського підприємства.

— Слава про Мереф'янський хлібокомбінат поширювалася далеко за межами Мерефи і району, — розповідає Віктор Іващенко. — Нам вдалося налагодити високопродуктивне виробництво і значно покращити якість продукції за рахунок ексклюзивної рецептури. Комбінат освоїв десятки видів хлібобулочних виробів, які поставлялися не лише в торгову мережу Мерефи та навколишніх населених пунктів, а й у місто Південне, селища Нову Водолагу й Пісочин, і навіть Харків...

Крім того, директору хлібокомбінату, вдалося створити комфортні умови для робітників, чітко виконувати усі соціальні гарантії перед ними.

Спокій лише сниться

Навіть після виходу на пенсію Віктор Андрійович Іващенко не сидить без діла, а займається громадською роботою. Він є головою комітету ветеранів праці і дітей війни Мереф'янської міської організації ветеранів України. Усього в місті зараз налічується 8300 ветеранів, із них 3120 — діти війни та ветерани праці. Через популістські рішення Верховної Ради, яка кілька років тому прийняла закон про надбавки до пенсій "дітям війни", усі вони опинилися зараз у незрозумілій ситуації. Відстоявши в судах право на доплату до пенсій, пенсіонери не можуть отримати гроші через начебто брак коштів у держскарбниці. У суспільстві росте соціальна напруга.

— Із кількох тисяч «дітей війни» в Мерефі, відповідні доплати яких оскаржені в судах, гроші отримали лише 50—60 осіб, — розповідає Віктор Іващенко. — А з 28 членів Ради ветеранів міста Мерефи таку доплату отримала одна особа. Люди обурені такою несправедливістю, приходять до мене за порадами й консультаціями. Чим можу — допомагаю їм, заспокоюю, підтримую...

Перш за все, малозахищеним категоріям надається юридичний супровід, допомога в підборі необхідних документів. Проводиться також роз'яснювальна робота щодо положень пенсійної реформи. У комітеті ветеранів праці та дітей війни планують відкрити благодійний рахунок для того, щоб матеріально підтримати хоча б найбідніших пенсіонерів міста. Є необхідність і в створенні спеціалізованої майстерні для задоволення побутових та особистих потреб пенсіонерів.

Важливо те, що Іващенко активно взаємодіє з мерією і практично завжди знаходить підтримку міського голови Веніаміна Сітова та депутатського корпусу. Віктор Андрійович намагається якомога більше зробити для своїх земляків. Така в нього вдача, це його рубежі.

Віктор Сахно, колишній робітник склозаводу:
— Понад 30 років я пропрацював на заводі і з теплотою згадую ті часи, коли підприємство очолював Віктор Андрійович Іващенко. Взагалі-то він був чуйною і людяною особистістю, добрим керівником, виходцем з колективу, — тому й знав усі проблеми заводу, піклувався про умови праці. Роботи було тоді багато — працювали у дві зміни, на зарплату не скаржилися. Завод тоді хоч і старий був, а користі було більше. Не те, що зараз...

Анатолій Легеза, пенсіонер, колишній директор Мереф'янської ЗОШ №3:
— Віктора Андрійовича можу назвати надійним другом і партнером. Він людина слова — якщо пообіцяє, то обов'язково виконає. Та інакше й бути не могло, адже на ньому завжди лежала величезна відповідальність і він не міг кидати слів на вітер. Важливо те, що Іващенко усі вчинки звіряв зі своєю совістю. А скільки добрих справ він зробив для навчальних закладів нашого міста, дитсадків. Я пишаюся тим, що можу називати себе його другом.

Валентина Смирнова, колишній технолог радгоспу «Новолипецький»:
— До Харківського району я приїхала наприкінці 70-х років минулого століття у складі будзагону Курганського педінституту — зводили свиноферму поблизу Липців. Тут познайомилася зі своїм майбутнім чоловіком Олексієм. Якось до нас на будівництво приїхав Віктор Іващенко — тодішній завідувач відділу пропаганди і агітації райкому — підійшов до гурту молоді і так по-простому почав розпитувати про життя, про побутові питання.... А я кажу йому: «Та ось живемо в непристосованому бараці, без зручностей...» Іващенко трохи подумав і несподівано відповів: «А ви залишайтеся працювати в радгоспі — через рік квартиру отримаєте...» Як не дивно, але я залишилася з чоловіком і, дійсно, незабаром отримала квартиру в новому 4-поверховому будинку. З того часу так і живемо тут. Немає вже ні свиноферми, яку ми зводили, ні самого радгоспу... А будинок наш є, так само, як і добра пам'ять про ті далекі часи...

Видавець: редакція газети «Трибуна трудящих»

Наш сайт: http://www.tribune.kharkov.ua

Свідоцтво про державну реєстрацію ХК №1518-259ПР від 29.04.2009 р.
Засновники: Харківська районна рада, Харківська районна державна адміністрація

Офіційний сайт ХРДА: http://www.khrda.gov.ua

Виходить щосереди та щосуботи українською та російською мовами.
Адреса редакції: 61052, м. Харків, вул. Червоноармійська, 4.
E-mail: Tribuna2009@mail.ru
Тел. 712-00-56. **Тел./факс** 712-37-10.
В. о. головного редактора: Микола Хорошев.
Відповідальний за випуск: Ольга Попова.
Літературний редактор: Ганна Положій.
Верстка: Інна Денисенко.

Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати текст. Відповідальність за зміст та достовірність інформації у публікаціях несе автор, а в рекламних матеріалах (®) — рекламодавець. Редакція не завжди поділяє позицію авторів. Листи, рукописи і фотокартки не рецензуються і не повертаються. Листування з читачами тільки на сторінках газети. При використанні матеріалів посилатися на газету обов'язково.

Газета надрукована у друкарні ВАТ «Видавництво «Харків». Московський просп., 247, МСП, Харків, 61037.
Зам. 2-229
Тираж план. **10709** примірників.
Передплатний індекс 61805